

staaende Hæres Indretninger som blot muligt. Jeg maa overfor den ærebe Minister udtale den Tro, at Schweiz selv i nærværende Dieblik ved en upartiff historiff Betragtning trods noget andet Land viser Omhu for sit Forsvarsvæsens Opretholdelse i en god og kampdygtig Stand; naar man har fulgt Schweiz's Historie fra 1815 til den Dag idag, skal det vistnok vise sig, at det meget ofte har været forud for andre Magter, navnlig i Udstryng, men meget sjældent bagud, og heller ikke i dette Dieblik troer jeg, at noget Saadant kan siges. Da man imidlertid gaar ind paa Tallene i en saadan Specialitet, maa jeg dog bemærke, at det vel omtrent falder af sig selv, at hverken mit Budgetudkast eller overhovedet noget Budget kan være fuldkommen arithemetiff nøjagtigt i sine Tal; det kan kun være omtrentligt, og jeg skal strax give et Exempel derpaa. En af de store Vanskeligheder, hvormed Militair-commissionen eller i det Mindste de civile Medlemmer af den havde at kæmpe, var, at Regjeringen ikke forelagde os en Udtalelse, hvoraf vi kunde see, hvad den fra sit Standpunkt meente, at Landet omtrent kunde afsee til sit Forsvarsvæsen. Jeg søgte at faae en saadan Udtalelse fra Regjeringens Side tilstedebragt, men det vandt ikke Anklang i Commissionen, ligesom jeg overhovedet ikke var meget heldig med at vinde Tilslutning i denne; derimod fremkom der saadanne Udtalelser fra formaaende Medlemmer, at det maatte staae mig klart, at disse gik ud fra, at der skulde gives 1½ Million Rd. til Marineen — hvilket jeg allerede har tilladt mig at sige efter min Mening er at overvurdere Marineens Betydning — og 3 Millioner til Hæren. Derfor og fordi jeg af Hensyn til Fædrelandets Stilling overmaade nødig i dette Dieblik vilde foreslaae Noget som helst, som der kunde gjøre det vanskeligt for Krigsbestyrelsen, hvis vi fik Krig, den næste Dag at møde med alle de Resourcer, som kunde være tilstede, blev jeg staaende ved Tallet 20 Batailloner, og jeg indrettede den hele Economi paa denne Basis; men jeg tilstaaer, at jeg troer, at den Dag med Guds Hjælp ikke er fjern, da 16 eller 17 vil være et meget passende Antal efter Folkemængden. Jeg bemærker dette, fordi jeg gjerne vil væрге mig

imod, at Nogen skulde finde Modsigelse i, at jeg, dersom Omstændighederne foranledigede mig dertil, reducerede Antallet med et Par Batailloner; jeg vil overmaade nødig gjøre det, men man veed ikke, hvad Dei vore Forhandlinger ville gaae. — Dernæst er det saa langt fra, at mit Forslag er det samme som den ærebe Ministers i et overmaade vigtigt Hovedpunkt, nemlig med Hensyn til Underofficererne. Jeg er gaaet ud fra, at det, naar vi give Hæren, Krigsministeren vor Ungdoms Blomst, vil være Hærens egen Skyld, hvis den ikke deraf kan udbygge sig Befalingsmænd, som ville være af et ganske anderledes gediegent Stof end det, man hidtil har fundet. Jeg har derhos holdt paa, at Svælget mellem Underofficerer og Officerer skulde udshydes, ligesom Hæren overhovedet efter mit Forslag i en videre Betydning af Ordet er een fra Spidsen af og ned til den Menige; men allerede heri ligger ganske vist, at Underofficererne hos mig ere væsentlig forskjellige fra, hvad de ere hos Krigsministeren. Dette er forøvrigt ikke noget saa sært Nyt. Jeg mindes saaledes blandt anden Litteratur, jeg har læst desangaaende, at allerede den uheldige — forbrhyberiffe, kan jeg sige — Mikfelsen, der faldt i Slaget ved Flensborg, i et militairt Tidsskrift fra den Tid har skrevet en overmaade vakker Afhandling om de faste Underofficerer, hvori han med stor Styrke gjør gjældende, hvor uheldige de ere, især naar de ere komne til en mere fremrykket Alder. Ifølge denne Anftuelse ere Underofficererne i mit Forslag ikke behandlede saa gunstigt, som jeg vilde have behandlet dem, hvis jeg var gaaet ud fra den høitærebe Ministers Forudsætninger, men, forsaavidt man vil sætte Priis paa, hvad man rimeligviis vil i de første Aar, at kunne holde disse gamle ubmærkede Underofficerer tilbage i Compagnierne — blandt Andet af det Mageligheds-hensyn, der gjør sig gjældende hos enkelte Compagnichefer i en for den egenlige Krigsførelse ikke ganske tjenlig Grad — erkjender jeg det for billigt, at Sønnen bliver meget forhøiet for disse. Saadanne gamle Mænd kunne maaffee ikke være tjente med at avancere til Officerer og endnu mindre med at faae de uheldige Stillinger, som man forstoffer dem ved Arrefter og Gud veed hvor,